

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **Mgr. M. V.**
bytem Na H. 49000, Z.

proti
žalovaným: **1. Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**
sídlem J. A. Bati 5637, Zlín

2. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kongresová 2, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhala ochrany před nezákonnými zásahy žalovaných.
2. Žalobkyně v žalobě detailně popisuje útrapy, které zažívá ve společné domácnosti s matkou, se sousedy, s kolegy v zaměstnání a dokonce v kontaktu s neznámými lidmi na ulici. Popisuje též obtíže, které má s médii. Žalobkyně se opakovaně obracela na oba žalované, jakožto orgány činné v trestním řízení, s trestními oznámeními, avšak marně. Podle žalobkyně se orgány činné v trestním řízení dopustily řady pochybení a nezahájily trestní řízení ve vztahu ke konkrétním osobám. Žalobkyně dále nesouhlasí s postupem policistů, kteří na základě oznámení její matky v roce 2013 podle žalobkyně zjišťovali, zda je žalobkyně v pořádku, a v roce 2015 zasahovali v místě bydliště žalobkyně, kde žalobkyni „domlouvali“. Podle žalobkyně bylo nezákonným zásahem rovněž její vykazání z místa bydliště, k němuž došlo dne 24.6.2015 pod č.j. KRPZ-67534-3/CJ-2015-150512.
3. Žalobkyně tedy jednou žalobou podanou ve správním soudnictví (podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) brojí proti několika okruhům jednání

žalovaných. Předně se jedná o postup žalovaných (event. jejich nečinnost) jako orgánů činných v trestním řízení, dále o postup policejních orgánů na základě žádostí matky žalobkyně a dále o vykázaní žalobkyně z místa jejího bydliště podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky.

4. Byť žalobkyně uvádí, že její žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.), proti jeho nečinnosti (§ 79 a násl. s.ř.s.) i proti nezákonnému zásahu (§ 82 a násl. s.ř.s.), fakticky se jedná o žalobu proti nezákonným zásahům žalovaných, neboť žádné z jednání žalovaných, které žalobkyně napadá, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., ani se žalobkyně nedomáhá vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení podle § 82 a násl. s.ř.s.
5. Předtím, než mohl soud posuzovat důvodnost podané žaloby, musel se zabývat tím, zda jsou splněny podmínky řízení o žalobě a zda se jedná o žalobu ve správním soudnictví věcně projednatelnou.
6. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Žalobkyně předně nesouhlasí s postupy žalovaných jako orgánů činných v trestním řízení.
8. Správní soudy však nemají pravomoc přezkoumávat zákonnost postupu policejního orgánu při úkonech v rámci trestního řízení. Policie České republiky je ozbrojeným bezpečnostním sborem, soudní kontrola zákonnosti zásahu veřejné správy se však *„[p]ohybují jen v hranicích veřejné správy a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005, sp.zn. 2 Aps 2/2004). Soudní ochranu ve správním soudnictví je tak možné poskytnout proti jednání policejního orgánu jako orgánu, který vykonává působnost ve veřejné správě, nikoli policejního orgánu jako orgánu činného v trestním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2018, sp.zn. 9 As 48/2018). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.2.2010, sp.zn. 7 Aps 1/2010, policejní orgán při úvaze o tom, zda jemu podané trestní oznámení zakládá důvodné podezření z trestného činu, vystupuje v roli orgánu činného v trestním řízení, a nikoliv jako jiný orgán rozhodující o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Z tohoto důvodu proto není dána ani pravomoc správních soudů k přezkoumání postupu a závěru policejního orgánu stran vyřízení trestního oznámení. Závěr policejního orgánu, že je namístě vyřídit věc (trestní oznámení) „jinak“ (§ 159a odst. 1 trestního řádu), neboť nejde o podezření z trestného činu (zde postoupení věci k dalšímu opatření nejvyšší státní zástupkyni), nemůže být ani nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s.
9. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

10. Jednou z podmínek řízení je právě pravomoc soudu rozhodovat o podané žalobě. Ve vztahu k přezkoumání postupu a závěru policejních orgánů stran vyřízení trestních oznámení pravomoc zdejšího soudu (ani jakéhokoli jiného správního soudu) dána není. Vzhledem k tomu soudu nezbylo, než žalobu v této části odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
11. Pokud žalobkyně nesouhlasí s postupem policejních orgánů na základě žádostí matky žalobkyně a při vykázání žalobkyně z místa jejího bydliště podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tak zde policejní orgány jako orgány činné v trestním řízení nejednaly. Naopak jednalo se o postup orgánu, který vykonává působnost ve veřejné správě.
12. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze podle odst. 2 tohoto ustanovení prominout.
13. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.
14. Soud tedy posuzoval otázku včasnosti této části žaloby. Ze žalobního tvrzení zřetelně plyne, že úkony policejního orgánu na základě žádostí matky žalobkyně měly být uskutečněny v roce 2013 a 2015 (str. 15 žaloby) a k vykázání žalobkyně z místa bydliště došlo v roce 2015 (str. 20 žaloby a kopie úředního záznamu o vykázání ze dne 24.6.2015). Žalobu ke zdejšímu soudu podala žalobkyně dne 30.8.2018, tedy po uplynutí pěti, resp. tří let od uskutečnění napadených úkonů. Aniž by soud musel posuzovat subjektivní lhůty k podání žaloby, je zřejmé, že objektivní lhůta k jejímu podání uplynula, neboť žaloba nebyla podána do dvou let od okamžiku, kdy k napadeným úkonům došlo. Vzhledem k tomu je dán důvod pro odmítnutí žaloby v této části jako opožděné podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
15. Zdejší soud tedy žalobu jako celek odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Za této situace nebylo třeba rozhodovat o žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků. Zároveň nebylo namístě žalobu v části směřující proti jednání Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy vylučovat a postupovat místně příslušnému soudu, neboť není soudu, který by mohl o této žalobě ve správním soudnictví věcně rozhodnout.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. září 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu